

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 221

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 mai 2000

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
192. — Decret privind acordarea unor grațieri individuale	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 9 din 24 ianuarie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274, art. 338 și art. 350 din Codul de procedură penală.....	2-5		
— Opinie separată.....	6-7		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
727/1999. — Ordin al ministrului muncii și protecției sociale privind aprobarea Normelor specifice de protecție a muncii pentru silvicultură și economia vânatului.....	7		
52. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Turism pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind activitatea de comercializare a serviciilor turistice, criteriile și metodologia de acordare a licențelor și brevetelor de turism, aprobate prin Ordinul ministrului turismului nr. 125 din 11 septembrie 1998.....	8-10		
261. — Ordin al ministrului apelor, pădurilor și protecției mediului privind aprobarea repartizării volumului de masă lemnoasă pe picior, aprobat			
		pentru recoltare în anul 2000, din pădurile proprietate privată a persoanelor fizice, din pășunile împădurite, aliniamentele de arbori și din pădurile sau terenurile cu vegetație forestieră, administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor.....	11-13
		311. — Ordin al ministrului finanțelor în legătură cu intrarea în vigoare a Acordului dintre România și Republica Finlanda pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit.....	13
ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI			
		35. — Decizie privind frecvențele pentru stațiile locale de radio și canalele pentru stațiile locale de televiziune (putere mică) ce vor fi scoase la concursul pentru obținerea de licențe de emisie în sesiunea de primăvară—vară 2000.....	14-15
		40. — Decizie privind îndreptarea erorii materiale existente în Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 18/2000.....	16
		41. — Decizie privind îndreptarea erorii materiale existente în Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 18/2000.....	16

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****privind acordarea unor grațieri individuale**

În temeiul art. 94 lit. d) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se grațiază pedeapsa amenzii penale aplicată următorilor condamnați:

- Bădițoiu Gheorghe
- Curcă Chivu Maria.

Art. 2. — Se grațiază pedeapsa cu închisoarea aplicată următorilor condamnați:

- Anton Daniela
- Borbely Endre
- Budirincă Ioan
- Bulzan Cornelia
- Căldăraru Filandra
- Csibi Alexandru
- Dobrin Daniel
- Domokos Maria
- Gogoasă Nicolae
- Grigoraș Teodor
- Ianoș Mihaela
- Ivașcu Dorin Andrei
- Lacatuș Mariana
- Mihai Ion

- Mihai Mihai
- Nuszer Romelia Maria
- Sabău Ioan
- Vișan Gelu
- Vlad Dumitrel.

Art. 3. — Se grațiază restul rămas neexecutat din pedeapsa cu închisoarea aplicată următorilor condamnați:

- Borcilă Rusalin
- Damian Narghezia
- Keresztes Șandor
- Mocanu Remus Constantin
- Nan Gheorghe
- Neculae Ionel
- Popescu Constantin
- Timofte Ioan.

Art. 4. — Se grațiază restul rămas neexecutat din pedeapsa cu închisoarea aplicată condamnatului Szocs Istvan, rămânând ca acesta să execute pedeapsa amenzii penale.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

București, 15 mai 2000.
Nr. 192.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 9
din 24 ianuarie 2000****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274, art. 338 și art. 350
din Codul de procedură penală**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274, art. 338 și art. 350 din Codul de procedură penală, ridicată de Kalid Ali Sherkhan în Dosarul nr. 3.587/1999 al Curții de Apel Constanța — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 20 ianuarie 2000, în prezența reprezentantului Ministerului Public, a autorului excepției Kalid Ali Sherkhan, asistat de avocat Ion Mustățea, a lui Yohia Al Atem și Gheorghe Florică, ambu asistați de avocat Ileana Dancău, care l-a reprezentat și pe Sorin Mirel Florică, a lui Carmen

Florentina Dan, asistată de avocat Nicolae Dobre, a lui Adrian Gherghina, asistat de avocat Ovidiu Săraru, a lui Mircea Nicolae Mănescu și în lipsa celorlalte părți legal citate. Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 24 ianuarie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel Constanța — Secția penală, prin Încheierea din 13 octombrie 1999, pronunțată în Dosarul nr. 3.587/1999, aflat pe rolul acelei instanțe, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 350, art. 338 și art. 274 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Kalid Ali Sherkhan.

În motivarea excepției se arată că dispozițiile legale menționate și alte dispoziții din Codul de procedură penală privitoare la durata măsurii arestării preventive, expresie a concepției și voinței legiuitorului de la 1968, sunt în contradicție cu prevederile art. 23 din Constituție referitoare la libertatea individuală. Se mai susține că art. 159 din Codul de procedură penală, în redactarea inițială, prevedea că durata arestării preventive era prelungită din 30 în 30 de zile până în momentul în care procurorul sesiza instanța de judecată. Din acest moment procesual, în conformitate cu art. 149 alineatul final din Codul de procedură penală, arestarea preventivă dura până la soluționarea definitivă a cauzei, în afară de cazul în care instanța dispunea revocarea ei. În corelație cu textul art. 149 alineatul final, legiuitorul de la 1968 a instituit, prin prevederile art. 350 din Codul de procedură penală, obligația instanței să se pronunțe, prin hotărârea sa, în aceleași condiții, și cu privire la menținerea sau luarea măsurii arestării inculpatului, iar prin prevederile art. 338 din Codul de procedură penală a instituit aceeași obligație a instanței în cazul în care dispune restituirea cauzei la procuror. De asemenea, prin art. 274 din Codul de procedură penală, partea finală, s-a prevăzut că, în cazul restituirii dosarului la procuror în situațiile în care inculpatul este arestat, termenul de 30 de zile privind durata arestării preventive curge de la data primirii dosarului de către procuror. Autorul excepției consideră că „toate aceste dispoziții sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 23 din Constituție, dacă sunt interpretate în sensul contrar normei constituționale precizate”. În art. 23 alin. (4) se prevede că arestarea preventivă se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pe o durată de cel mult 30 de zile, că asupra legalității mandatului arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată, iar prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.

În aceste condiții, se mai arată în motivarea excepției, pentru garantarea libertății persoanei, în conformitate cu obligația instituită de art. 23 din Constituție, instanțele de judecată sunt obligate să dispună prelungirea arestării preventive până la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de condamnare. Privarea de libertate este un act la fel de grav, indiferent când se produce: în faza de urmărire penală sau în cursul judecătoresc. De aceea, în mod corect, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 149 alineatul final din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, dacă sunt interpretate în sensul că durata arestării preventive nu mai trebuie prelungită pe parcursul judecării cauzei.

Față de cele arătate, prevederile art. 338, 350 și 274 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale atunci când sunt interpretate în sensul că instanțele pot dispune menținerea *sine die* a arestării preventive după pronunțarea unei hotărâri nedefinitive, fără să mai aibă obligația prelungirii duratei arestării preventive din 30 în 30 de zile, până în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și în cazul restituirii cauzei la procuror în vederea completării urmăririi penale. Interpretarea corectă a dispozițiilor legale menționate, se arată în motivarea excepției, conduce la concluzia că prevederile art. 23 din Constituție obligă instanțele să dispună prelungirea arestării preventive din 30 în 30 de zile, iar în cazul restituirii cauzei, să urmeze aceeași procedură, din momentul ajungerii dosarului la procuror, acesta având obligația legală să ceară prelungirea arestării în conformitate cu art. 159 din Codul de procedură penală, iar instanța, să o acorde, dacă sunt îndeplinite condițiile legale.

Exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, instanța judecătorească arată că aceasta este neîntemeiată. Ea invocă drept argument faptul că dispozițiile art. 350 din Codul de procedură penală privind menținerea măsurii arestării inculpatului condamnat îi sunt favorabile acestuia, perioada respectivă urmând a fi scăzută din durata condamnării definitive. De asemenea, în opinia instanței „Caracterul executoriu al dispozițiilor privind menținerea măsurii arestării preventive în cazul condamnării inculpatului derivă din însăși pedeapsa privativă de libertate aplicată acestuia de către instanța de fond, pedeapsă în executarea căreia se află chiar din momentul arestării preventive, chiar dacă hotărârea nu este definitivă”.

În susținerea opiniei sale instanța mai invocă dispozițiile art. 383 alin. 2 și ale art. 385¹⁷ alin. 4 din Codul de procedură penală, care obligă instanța să arate în hotărâre timpul care se deduce din pedeapsă, atunci când inculpatul s-a aflat în stare de deținere. Referindu-se la cazurile de restituire a cauzei în condițiile art. 332—337 din Codul de procedură penală, instanța arată că „este normal ca procurorul să reia procedura prelungirii arestării preventive a inculpatului, pentru că astfel se asigură controlul magistratului judecător asupra stării de libertate a celui de mai sus”.

Cu privire la art. 274 din Codul de procedură penală, instanța invocă Decizia Curții Constituționale nr. 207 din 5 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 18 februarie 1998, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate privitoare la dispozițiile art. 200—278 din Codul de procedură penală.

În fine, instanța invocă, în susținerea opiniei sale, și dispozițiile art. 141 din Codul de procedură penală, referitoare la calea de atac împotriva încheierii privind măsurile preventive.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

În punctul de vedere al Guvernului se consideră că excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 274 din Codul de procedură penală este întemeiată, în timp ce excepția privind dispozițiile art. 338 și art. 350 din același cod este neîntemeiată.

Cu privire la dispozițiile art. 274 din Codul de procedură penală, pornindu-se de la dispozițiile art. 23 alin. (4) din Constituție și de la practica jurisdicțională a Curții

Constituționale, care s-a pronunțat în mod repetat asupra termenului de 30 de zile, precizând de fiecare dată că prevederile art. 23 din Constituție trebuie respectate ori de câte ori se dispune arestarea unei persoane, indiferent dacă aceasta are loc în faza urmăririi penale sau în faza judecătii, deci și în cazul restituirii cauzei la procuror, Guvernul arată că teza finală a art. 274 („În cazul în care dosarul se restituie de către instanță și inculpatul este arestat, termenul curge de la data primirii dosarului de către procuror.”) este neconstituțională, dacă se interpretează în sensul că termenul de 30 de zile ar putea fi depășit, fără a interveni controlul instanței de judecată.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 338 și 350 din Codul de procedură penală Guvernul apreciază că aceasta nu poate fi admisă, deoarece dispozițiile acestor articole nu contravin prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție. Dimpotrivă, atât prin hotărârea de desesizare și restituire a cauzei la procuror, cât și prin hotărârea de soluționare a acesteia, conform acestor texte, instanța are obligația de a dispune cu privire la măsura arestării preventive și, prin urmare, de a asigura controlul termenului de 30 de zile prevăzut la art. 23 alin. (4) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, susținerile autorului excepției și ale părților prezente, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 350, 338 și 274 din Codul de procedură penală, dispoziții considerate de autorul excepției ca fiind contrare prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție referitoare la temeiul, durata, legalitatea și prelungirea măsurii procesuale a arestării preventive. De asemenea, consideră că aceste prevederi sunt contrare și practicii constante a Curții Constituționale în soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor Codului de procedură penală privitoare la măsura arestării preventive, ridicate în alte cauze.

Textele legale criticate ca neconstituționale sunt următoarele:

— Art. 350: „*Instanța are îndatorirea ca prin hotărârea sa să se pronunțe cu privire la revocarea, menținerea sau luarea măsurii arestării inculpatului, ținând seama de dispozițiile din partea generală, titlul IV, capitolul I.*

În caz de achitare sau încetare a procesului penal, instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv.

De asemenea, instanța dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului arestat preventiv, atunci când pronunță:

a) o pedeapsă cu închisoare cel mult egală cu durata ținerii și arestării preventive;

b) o pedeapsă cu închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ori cu suspendarea executării sub supraveghere sau cu executare la locul de muncă;

c) amenda.

Hotărârea pronunțată în cazul alineatelor precedente cu privire la arestarea inculpatului este executorie.

Când potrivit dispozițiilor prevăzute în alin. 1, 2 și 3 inculpatul este pus în libertate, instanța comunică aceasta administrației locului de deținere.

Inculpatul condamnat de prima instanță și aflat în stare de deținere este liberat de îndată ce reținerea și arestarea devin egale cu durata pedepsei pronunțate, deși hotărârea nu este definitivă. Liberarea se dispune de administrația locului de deținere. În acest scop i se comunică, îndată după pronunțarea hotărârii, copie de pe dispoziții sau extras, care va cuprinde mențiunile prevăzute în art. 140 alineatul ultim.

Când în cursul urmăririi penale sau al judecătii învinuitul sau inculpatul a fost liberat provizoriu pe cauziune, instanța va dispune restituirea sumei depuse drept cauziune, în cazurile prevăzute de lege. Dispozițiile art. 160^b alin. 5 se aplică în mod corespunzător.”

— Art. 338: „*În cazurile de restituire potrivit art. 332, 333 și 335 și de trimitere a dosarului la procuror în cazurile prevăzute în art. 336 și 337, instanța dispune asupra măsurilor preventive, asupra măsurilor de siguranță prevăzute în art. 113 și 114 din Codul penal, asupra măsurilor asigurătorii, cu privire la persoanele în privința cărora s-a dispus restituirea cauzei sau trimiterea dosarului la procuror.”*

— Art. 274: „*În cazurile de reluare a urmăririi penale prevăzute în art. 270 lit. a) și c), termenul de 30 de zile privitor la măsura arestării inculpatului curge de la data luării acestei măsuri, iar în cazul când dosarul se restituie de către instanță și inculpatul este arestat, termenul curge de la data primirii dosarului de către procuror.*

Durata arestării inculpatului poate fi prelungită potrivit art. 155, 159 și 160.”

1. Aceste dispoziții legale, în special cele din alin. 1 al art. 350 și partea finală a art. 338 din Codul de procedură penală, sunt considerate de autorul excepției ca neconstituționale, dacă se interpretează în sensul că instanțele pot dispune menținerea arestării preventive după pronunțarea unei hotărâri nedefinitive, fără să mai aibă obligația prelungirii duratei arestării din 30 în 30 de zile, până în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, precum și în cazul restituirii cauzei la procuror în vederea completării urmăririi penale.

Curtea constată că această critică este întemeiată.

Potrivit art. 23 alin. (4) din Constituție arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile, iar prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată, indiferent dacă arestarea preventivă s-a dispus în cursul urmăririi penale sau în cursul judecătii. Când măsura arestării preventive a fost luată de instanța de judecată, așa cum se prevede în dispozițiile art. 350 și 338 din Codul de procedură penală, durata acesteia nu poate depăși 30 de zile.

În practica sa jurisdicțională Curtea Constituțională a interpretat în acest sens dispozițiile constituționale menționate, așa cum rezultă din Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie 1995, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 28 martie 1995, precum și din Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 2 martie 1998. Prin această din urmă decizie Curtea Constituțională a constatat că prevederea potrivit căreia „*Arestarea inculpatului în cursul judecătii durează până la soluționarea definitivă a cauzei*”, din art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, este neconstituțională, urmând ca în legătură cu durata arestării să se facă aplicarea directă a art. 23 alin. (4) din Constituție.

Argumentul potrivit căruia inculpatul condamnat prin hotărâre nedefinitivă este ținut în arest în executarea acestei condamnări, iar nu ca urmare a luării față de el a măsurii arestării preventive, nu are nici un fundament juridic. Pe de o parte acest argument se bazează pe o confuzie între măsura procedurală a arestării preventive, al cărei scop este asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, și pedeapsa închisorii, iar pe de altă parte reprezintă o încălcare a prezumției de nevinovăție consfințite în art. 23 alin. (8) din Constituție, care prevede că „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*“, principiu prevăzut și în art. 6 alin. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia „*Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită*“.

2. Referindu-se la cazurile de restituire a cauzei la procuror, aceeași instanță consideră că „este normal ca procurorul să reia procedura prelungirii arestării preventive a inculpatului“, însă nu răspunde criticii aduse de autorul excepției prevederilor art. 338 din Codul de procedură penală referitoare la caracterul nedeterminat al duratei măsurii arestării preventive dispuse de instanță prin hotărârea de desesizare și restituire a dosarului, ceea ce face ca aplicarea acestor dispoziții să contravină art. 23 alin. (4) partea întâi din Constituție, care prevede că „*Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile*“.

Cu privire la dispozițiile art. 338 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională constată că acestea sunt neconstituționale, dacă sunt interpretate în sensul că măsura arestării preventive nu trebuie să se conformeze prevederilor constituționale privitoare la durata de 30 de zile, așa cum statuează art. 23 alin. (4) din Constituție. De asemenea, această interpretare este în contradicție și cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și ale art. 23 alin. (1) din Legea fundamentală, care prevăd: primul, că „*România este un stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori*

supreme și sunt garantate“, iar cel de-al doilea, că „*Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile*“.

3. În fine, cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 din Codul de procedură penală, teza finală, potrivit căreia atunci când dosarul se restituie de către instanță procurorului și inculpatul este arestat, termenul curge de la data primirii dosarului de către procuror, așa cum se arată, în mod corect, în punctul de vedere al Guvernului. Acestea sunt însă neconstituționale, dacă se interpretează în sensul că termenul de 30 de zile ar putea fi depășit fără a interveni controlul instanței de judecată.

Afirmația instanței, potrivit căreia Curtea Constituțională a respins prin Decizia nr. 207 din 5 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 18 februarie 1998, excepția de neconstituționalitate a art. 200—278 din Codul de procedură penală, nu este întemeiată. În realitate, excepția de neconstituționalitate respinsă prin amintita decizie privea, în bloc, dispozițiile art. 200—278 din Codul de procedură penală. Cu acea ocazie s-a criticat faptul că dispozițiile menționate reglementează urmărirea penală, deși nu a fost legiferată instituția judecătorului de instrucție.

De asemenea, Curtea constată că dispozițiile art. 141 din Codul de procedură penală, care se referă la calea de atac în contra încheierii privind măsurile preventive, invocate de aceeași instanță, nu au incidență în cauză.

Se mai constată că nici dispozițiile art. 383 alin. 2 din Codul de procedură penală privitoare la deducerea din pedeapsă a timpului cât inculpatul a fost arestat preventiv și nici dispozițiile art. 385¹⁷ din același cod privitoare la desființarea hotărârii și conținutul deciziei penale, dispoziții invocate de aceeași instanță, nu au incidență în cauză.

În raport cu cele precedente Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274, 338 și 350 din Codul de procedură penală este întemeiată și urmează să fie admisă, în măsura în care se interpretează că durata arestării, în cadrul judecății, poate depăși 30 de zile fără a fi necesară prelungirea acestora în condițiile art. 23 alin. (4) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu unanimitate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 274 și ale art. 338 din Codul de procedură penală și cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 350 din același cod,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Kalid Ali Sherkhan în Dosarul nr. 3.587/1999 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și constată că dispozițiile art. 274, art. 338 și art. 350 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează în sensul că durata arestării preventive dispusă sau menținută de instanță, în cursul judecății, poate depăși 30 de zile fără a fi necesară prelungirea, în condițiile art. 23 alin. (4) din Constituție.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 ianuarie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

OPINIE SEPARATĂ

Considerăm că **dispozițiile art. 350 din Codul de procedură penală sunt constituționale**, iar soluția care se impune în speță, sub acest aspect, este aceea de respingere a excepției de neconstituționalitate.

Pe de altă parte, **suntem de acord că dispozițiile art. 274 și 338 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale**, în măsura în care se interpretează în sensul că durata arestării preventive dispusă sau menținută de instanță, în cursul judecății, poate depăși 30 zile fără a fi necesară prelungirea, în condițiile art. 23 alin. (4) din Constituție (conform căruia: „*Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prolungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată.*“).

I. Prin opinia separată pe care am formulat-o la Decizia Curții Constituționale nr. 10 din 24 ianuarie 2000*), am demonstrat că alin. 1 al art. 350 din Codul de procedură penală este constituțional. Considerentele pe care se întemeiază acea opinie separată sunt pe deplin aplicabile și în privința ansamblului dispozițiilor cuprinse în cele șapte alineate ale art. 350 din Codul de procedură penală, text legal care, alături de art. 274 și 338 din același cod, face obiectul excepției de neconstituționalitate soluționate prin decizia la care se referă prezenta opinie separată.

În esență, soluția la care s-a ajuns în menționata opinie separată se întemeiază pe constatarea necesității recurgerii la interpretarea [realizată în temeiul prevederilor art. 20 alin. (1) din Constituție] dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (4) în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la aplicarea dispozițiilor art. 5 pct. 1 lit. a) și lit. c) și pct. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (hotărârile pronunțate în cazurile: „*Wemhoff contra Republicii Federale a Germaniei*“, 1968; „*Van Droogenbroeck contra Belgiei*“, 1982 și „*B. contra Austriei*“, 1990). Pe această bază, se ajunge la concluzia că, sub aspectele care interesează în privința constituționalității art. 350 din Codul de procedură penală, interpretarea corectă a conținutului normativ al art. 23 alin. (4) din Constituție este următoarea:

a) „*Prolungirea arestării*“, care, conform tezei a treia a art. 23 alin. (4), „*se aprobă numai de instanța judecătorească*“ se poate dispune, potrivit celei dintâi teze a aceluiași text, numai „*pentru o durată de cel mult 30 de zile*“ atunci când în privința persoanei arestate nu a fost pronunțată, încă, de către o instanță judecătorească, o hotărâre de condamnare;

b) Atunci când însă, în privința persoanei arestate, a fost pronunțată, de către o instanță judecătorească, o

hotărâre de condamnare — chiar și dacă acea hotărâre nu este definitivă, fiind supusă căilor de atac —, pentru instanța care pronunță hotărârea de condamnare sau pentru instanțele care, în faze ulterioare ale procesului, se pronunță asupra menținerii ori prelungirii arestării, nu mai există — câtă vreme hotărârea de condamnare este în ființă — obligația de a se conforma condiției prevăzute de cea dintâi teză cu privire la durata de cel mult 30 zile a arestării.

Așa fiind, rezultă că în toate cazurile când, dând curs dispozițiilor art. 350 din Codul de procedură penală, instanța judecătorească hotărăște condamnarea persoanei arestate la o pedeapsă privativă de libertate și, în consecință, dispune — după caz — menținerea („*prolungirea*“) sau luarea măsurii arestării inculpatului, nu mai este aplicabilă teza întâi a art. 23 alin. (4) din Constituție („*Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. [...]*“). De aceea, nici instanța care pronunță acea hotărâre de condamnare și nici alte instanțe care — ulterior, în alte faze ale procesului penal având ca obiect fapta pentru care s-a hotărât condamnarea — mențin („*prolungesc*“) măsura arestării inculpatului condamnat, nu mai au obligația (câtă vreme hotărârea de condamnare este în ființă) de a dispune această măsură numai „*pentru o durată de cel mult 30 de zile.*“

În plan procesual, una dintre consecințe este aceea că măsura arestării, astfel „consolidată“ prin hotărârea judecătorească de condamnare, nu va mai trebui să fie supusă, automat, din 30 în 30 de zile, controlului instanței judecătorești, în vederea prelungirii arestării sau a punerii în libertate — cu condiția, desigur, ca între timp, hotărârea de condamnare să nu fi fost desființată în cadrul eventualelor căi de atac exercitate potrivit legii.

II. Considerentele expuse sub pct. I al prezentei opinii separate nu sunt însă aplicabile și în privința dispozițiilor art. 274 și 338 din Codul de procedură penală, pentru simplul motiv că, prin ipoteză, aceste prevederi nu pot căpăta aplicare decât fie anterior pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare, fie după desființarea (de către o instanță superioară, în cadrul eventualelor căi de atac formulate potrivit legii) a unei asemenea hotărâri de condamnare ce fusese pronunțată în acel proces penal.

De aceea, cu privire la dispozițiile art. 274 și 338 din Codul de procedură penală, ne însușim argumentele și soluția deciziei la care se referă prezenta opinie separată, fiind de acord că aceste dispoziții sunt neconstituționale, în măsura în care se interpretează în sensul că durata arestării preventive dispusă sau menținută de instanță, în cursul judecății, poate depăși 30 zile fără a fi necesară prelungirea, în condițiile art. 23 alin. (4) din Constituție.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 10 din 24 ianuarie 2000 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 16 mai 2000.

III. În sfârșit, la fel ca și în finalul opiniei separate la Decizia Curții Constituționale nr. 10 din 24 ianuarie 2000, subliniem că — întrucât România este stat de drept [art. 1 alin. (3) din Constituție] — considerentele și dispozitivul deciziei la care se referă prezenta opinie separată (rezultat al voinței exprimate prin mecanisme democratice de către majoritatea judecătorilor Curții Constituționale) sunt singurele care produc efecte obligatorii, *erga omnes*, conform art. 145 alin. (2) din Constituție. Atât considerentele, cât și enunțul prezentei opinii separate constituie, exclusiv, exercitarea libertății de exprimare și afirmarea independenței judecătorilor Curții Constituționale, fără a produce însă vreun efect juridic în privința soluționării litigiului aflat pe rolul instanței judecătorești sau în privința neconstituționalității prevederilor art. 350 din Codul de procedură penală, în înțelesul delimitat prin decizia la care se referă această

opinie separată. Orice decizie a Curții Constituționale prin care s-a constatat neconstituționalitatea unor prevederi legale este obligatorie *erga omnes*, în măsura în care a fost pronunțată cu votul a cel puțin 5 judecători, conform art. 8 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Nu există grade ale obligativității deciziilor Curții Constituționale în raport cu numărul de voturi exprimat pentru soluția pronunțată. De aceea, autoritățile și instituțiile statului sunt obligate să dea curs soluției decise cu majoritatea voturilor la fel ca și soluției pronunțate cu unanimitatea voturilor judecătorilor ce formează completul de judecată. Responsabilitatea juridică este identică și într-un caz și în celălalt, în condițiile prezentate prin considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 169 din 2 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 12 aprilie 2000.

Lucian Mihai,

președintele Curții Constituționale

Constantin Doldur,

judecător al Curții Constituționale

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN

privind aprobarea Normelor specifice de protecție a muncii pentru silvicultură și economia vânatului

Ministrul muncii și protecției sociale,
având în vedere:

— art. 5 alin. (5) și pct. 2 din anexa nr. 2 din Legea protecției muncii nr. 90/1996;

— art. 3 pct. V și art. 7 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 188/1999 privind organizarea și funcționarea

Ministerului Muncii și Protecției Sociale, cu modificările ulterioare;

— avizul Consiliului tehnico-economic nr. 39 din 26 noiembrie 1999 al Ministerului Muncii și Protecției Sociale —

Protecția muncii,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de protecție a muncii pentru silvicultură și economia vânatului, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Începând cu aceeași dată se abrogă prevederile din normele departamentale de protecție a muncii care se referă la silvicultură și economia vânatului.

Art. 3. — Normele specifice de protecție a muncii pentru silvicultură și economia vânatului sunt obligatorii pentru activitățile cu acest profil și se difuzează celor interesați prin inspectoratele teritoriale de muncă și prin agenți autorizați de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

București, 2 decembrie 1999.
Nr. 727

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU TURISM

O R D I N

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice privind activitatea de comercializare a serviciilor turistice, criteriile și metodologia de acordare a licențelor și brevetelor de turism, aprobate prin Ordinul ministrului turismului nr. 125 din 11 septembrie 1998

Președintele Autorității Naționale pentru Turism,

în temeiul prevederilor art. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 513/1998 privind activitatea de comercializare a serviciilor turistice și de acordare a brevetelor și licențelor de turism,

în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 972/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Turism, cu modificările ulterioare,

având în vedere propunerile fundamentate de Oficiul de Autorizare și Control în Turism (O.A.C.T.), emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice privind activitatea de comercializare a serviciilor turistice, criteriile și metodologia de acordare a licențelor și brevetelor de turism, aprobate prin Ordinul ministrului turismului nr. 125 din 11 septembrie 1998, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 2 decembrie 1998, se modifică și completează după cum urmează:

1. La punctul 3.2.2 litera f) se introduce alineatul 2 cu următorul cuprins:

„Fac excepție persoanele care își desfășoară activitatea în calitate de asociați înscrși în documentele constitutive ale societății.“

2. La punctul 3.2.2.4, după litera d) se introduce litera e) cu următorul cuprins:

„e) copie de pe actul de deținere a spațiului, copie de pe brevetul de turism al persoanei care conduce agenția și de pe contractul de muncă al acesteia.“

3. La punctul 3.3.3 litera f), prima liniuță va avea următorul cuprins:

„— copie de pe carnetul de muncă, certificată pentru conformitate de inspectoratul teritorial de muncă sau, după caz, de unitatea care păstrează și completează carnetul de muncă, iar în cazul celor care au lucrat în străinătate sau în calitate de ghizi colaboratori se poate prezenta și alt document din care reiese perioada efectiv lucrată.“

4. La punctul 3.3.5, după alineatul 3 se introduce alineatul 4 cu următorul cuprins:

„Brevetele pot fi acordate și pe termen limitat pentru persoanele care fac dovada că sunt înscrise la cursul de formare managerială sau pentru absolvenții unei facultăți cu profil de turism, care dovedesc că sunt încadrați la o societate comercială de turism.“

5. Anexele nr. 1 și nr. 1 bis la normele metodologice se înlocuiesc cu anexele nr. 1 și 2 la prezentul ordin.

6. La punctul 2.2.3 din anexa nr. 5 la normele metodologice, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„2.2.3. să fie absolvent al unui colegiu cu profil de turism³⁾, al unei școli postliceale în domeniul turismului cu durată de 1—2 ani³⁾ sau al unui liceu cu profil de turism și:“

7. În anexa nr. 5 la normele metodologice, liniuța a opta de la punctul 2.2.3 litera a) și liniuța a șaptea de la punctul 2.2.4 litera a) vor avea următorul cuprins:

„— lucrător comercial în unități de cazare (recepționar), consierge, guvernantă“

8. În anexa nr. 5 la normele metodologice, liniuța a douăsprezecea de la punctul 2.2.3 litera a) și liniuța a douăsprezecea de la punctul 2.2.4 litera a) vor avea următorul cuprins:

„— lucrător gestionar în alimentația publică, bucătar gestionar, șef de sală“

9. În subsolul anexei nr. 5 la normele metodologice se introduce o notă cu următorul cuprins:

„NOTĂ:

— pentru lucrătorii în vârstă de peste 50 de ani, cu o vechime în turism de peste 15 ani, absolvirea cursurilor de formare managerială este facultativă;

— la evaluarea criteriului privind activitatea în turism, pentru lucrătorii din unitățile sezoniere de pe litoral se va lua în considerare ca an calendaristic perioada lucrată în sezonul estival, în condițiile în care în sezonul respectiv au lucrat minimum 3 luni conform înscrierilor din carnetul de muncă.“

10. Denumirea „Camera de muncă“, utilizată în cuprinsul normelor metodologice, se înlocuiește cu denumirea „inspectoratul teritorial de muncă“.

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Normele metodologice privind activitatea de comercializare a serviciilor turistice, criteriile și metodologia de acordare a licențelor și brevetelor de turism, aprobate prin Ordinul ministrului turismului nr. 125/1998, cu modificările și completările aduse prin prezentul ordin, vor fi republicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Președintele Autorității Naționale pentru Turism,
Dimitru Moinescu

București, 11 aprilie 2000.
Nr. 52.

 CVISION
TECHNOLOGIES

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU TURISM
 OFICIUL DE AUTORIZARE ȘI CONTROL
 ÎN TURISM

LICENȚĂ DE TURISM

VALABILĂ PÂNĂ LA DATA DE: _____

Agenția de turism _____

Sediul agenției _____

Titularul _____
 (denumirea agentului economic)

înregistrat la registrul comerțului sub nr. _____ din _____
 are condiții materiale și capacitate profesională de a desfășura activități
 turistice specifice agențiilor de turism de tip:

Prezenta licență de turism a fost elaborată conform prevederilor:

Nr. _____
 București _____ (Semnătura și L.S.)

ROMÂNIA
AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU TURISM
OFICIUL DE AUTORIZARE ȘI CONTROL
ÎN TURISM

ANEXA
LICENȚEI DE TURISM

VALABILĂ PÂNĂ LA DATA DE: _____

Filiala agenției de turism _____

Sediul filialei : _____

Titularul _____
 (denumirea agentului economic)

Înregistrat la registrul comerțului sub nr _____ din _____

are condiții materiale și capacitate profesională de a desfășura activități
 turistice specifice agențiilor de turism de tip _____

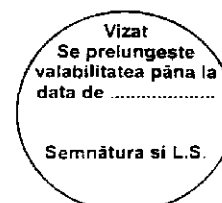
prin filiala agenției de turism _____ cu sediul în _____

Prezenta licență de turism a fost elaborată conform prevederilor :

Nr _____

București _____

(Semnătura și L.S.)

MINISTERUL APELOR, PĂDURILOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI

ORDIN

privind aprobarea repartizării volumului de masă lemnoasă pe picior, aprobat pentru recoltare în anul 2000, din pădurile proprietate privată a persoanelor fizice, din pășunile împădurite, aliniamentele de arbori și din pădurile sau terenurile cu vegetație forestieră, administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor

Ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului,

în conformitate cu prevederile art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 718/1999 privind aprobarea volumului maxim de masă lemnoasă ce se va recolta în anul 2000,

în temeiul prevederilor art. 9 din Hotărârea Guvernului nr. 104/1999 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, cu modificările ulterioare, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă repartizarea, pe județe sau, după caz, pe deținători, a volumului de masă lemnoasă pe picior, aprobat pentru recoltare în anul 2000, din pădurile proprietate privată a persoanelor fizice, din pășunile împădurite, aliniamentele de arbori și din pădurile sau terenurile cu vegetație forestieră, administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor, prevăzută în

anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală a pădurilor din cadrul Ministerului Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului va urmări respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apelor, pădurilor și protecției mediului,

Romică Tomescu

București, 29 februarie 2000.

Nr. 261.

ANEXA Nr. 1

**REPARTIZAREA PE JUDEȚE
a volumului de masă lemnoasă pe picior ce se va recolta în anul 2000
din pădurile proprietate privată aparținând persoanelor fizice**

Județul	Volumul (m ³)
Alba	12.985
Arad	9.128
Argeș	35.115
Bacău	26.315
Bihor	11.579
Bistrița-Năsăud	21.084
Botoșani	9.148
Brașov	3.497
Brăila	97
Buzău	17.493
Caraș-Severin	6.798
Călărași	120
Cluj	7.600
Constanța	9
Covasna	11.503
Dâmbovița	13.852
Dolj	5.308
Galați	3.253
Giurgiu	1.283
Gorj	6.847
Harghita	72.945
Hunedoara	20.615
Ialomița	789
Iași	2.906

Județul	Volumul (m ³)
Ilfov	513
Maramureș	11.241
Mehedinți	30.053
Mureș	12.290
Neamț	28.372
Olt	18.063
Prahova	15.801
Satu Mare	21.601
Sălaj	19.566
Sibiu	3.071
Suceava	23.833
Teleorman	4.912
Timiș	6.866
Tulcea	38
Vaslui	8.320
Vâlcea	32.586
Vrancea	9.585
TOTAL:	546.980

ANEXA Nr. 2

**REPARTIZAREA PE DEȚINĂTORI
a volumului de masă lemnoasă pe picior, de 200.000 m³, ce se va recolta în anul 2000
din pășunile împădurite, aliniamentele de arbori și din pădurile sau terenurile cu vegetație
forestieră, administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor**

Județul	Volumul (m ³)	
	Din pășuni împădurite administrare de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor	Din aliniamente administrare de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor
Alba	17.891	0
Arad	4.103	192
Argeș	863	109
Bacău	3.433	413
Bihor	10.947	606
Bistrița-Năsăud	1.409	0
Botoșani	0	68
Brașov	7.437	950
Brăila	0	266
Buzău	1.220	128
Caraș-Severin	12.179	121
Călărași	0	38
Cluj	2.621	147
Constanța	0	32
Covasna	11.350	724
Dâmbovița	784	50
Dolj	0	935
Galați	0	121
Giurgiu	0	424
Gorj	0	106
Harghita	33.693	0
Hunedoara	9.577	146
Ialomița	0	76
Iași	0	480
Ilfov	0	0

Județul	Volumul (m ³)		
	Din pășuni împădurite administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor	Din aliniamente administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor	Din păduri administrate de persoane juridice, altele decât Regia Națională a Pădurilor ^{1), 2)}
Maramureș	1.212	0	
Mehedinți	1.104	203	
Mureș	374	920	
Neamț	3.966	28	
Olt	0	186	
Prahova	0	71	
Satu Mare	1.139	290	
Sălaj	0	130	
Sibiu	0	258	
Suceava	3.008	33	
Teleorman	0	85	
Timiș	1.235	704	
Tulcea	0	194	50.000 ²⁾
Vaslui	0	713	
Vâlcea	0	60	
Vrancea	2.945	503	
TOTAL:	132.490	10.510	57.000

1) Sucursala agroindustrială Scroviștea — Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“.

2) Societatea Comercială „Silvodelta“ — S.A. Tulcea.

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

În legătură cu intrarea în vigoare a Acordului dintre România și Republica Finlanda pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit

Ministrul finanțelor,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 18 august 1997, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Acordului dintre România și Republica Finlanda pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit, ratificat prin Legea nr. 201/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 29 decembrie 1999, pentru cunoașterea datei privind intrarea în vigoare și, respectiv, a datei de când sunt aplicabile prevederile acordului,

emite următorul ordin:

1. — La data de 4 februarie 2000 a intrat în vigoare Acordul dintre România și Republica Finlanda pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit, semnat la Helsinki la 27 octombrie 1998, ca urmare a îndeplinirii procedurii stipulate la art. 27 din acord, ale cărui prevederi se vor aplica începând cu data de 1 ianuarie 2001.

2. — Începând cu data de 1 ianuarie 2001 va înceta să aibă efect Convenția dintre Republica Socialistă

România și Republica Finlanda pentru evitarea dublei impuneri și prevenirea evaziunii fiscale cu privire la impozitele pe venit și pe capital, semnată la Helsinki la 18 august 1977.

3. Direcția acorduri fiscale internaționale și direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 24 februarie 2000.

Nr. 311.

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE**privind frecvențele pentru stațiile locale de radio și canalele pentru stațiile locale de televiziune (putere mică) ce vor fi scoase la concursul pentru obținerea de licențe de emisie în sesiunea de primăvară—vară 2000**

Având în vedere prevederile art. 32 alin. 4 din Legea audiovizualului nr. 48/1992,

Consiliul Național al Audiovizualului decide :

Art. 1. — Frecvențele pentru stațiile locale de radio și canalele pentru stațiile locale de televiziune (putere mică), disponibile pentru sesiunea de primăvară—vară 2000, sunt prevăzute în anexele nr. 1a), 1b) și 2 care fac parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Conținutul dosarului de înscriere la concurs și criteriile de departajare a participanților în vederea acordării

licenței de emisie pot fi consultate la sediul Consiliului Național al Audiovizualului.

Art. 3. — Dosarele pentru înscrierea la concurs pentru frecvențele prevăzute în anexele nr. 1a) și 2 vor fi depuse la sediul Consiliului Național al Audiovizualului până cel târziu la data de 15 mai 2000, iar cele pentru frecvențele din anexa nr. 1b), până la data de 5 iunie 2000.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI,
MIRCEA SORIN MOLDOVAN

București, 30 martie 2000.
Nr. 35.

*ANEXA Nr. 1 a)***LISTA****cuprinzând frecvențele pentru stațiile locale de radio (putere mică) scoase la concurs pentru sesiunea de primăvară—vară 2000**

— unde ultrascurte —

Nr. crt.	Localitatea	Frecvență liberă (MHz)	P.A.R. (kW)	Hef (m)	Polarizare	Observații
1.	Aiud	103,200	0,080	35	V	Localizare strictă a serviciului
2.	Alba Iulia	89,600	0,100	35	V	
3.	Bicaz	96,100	0,050	35	V	
4.	Bistrița	88,200	0,100	35	V	
5.	Câmpina	93,900	0,050	50	V	
6.	Câmpina	103,200	0,100	35	V	Necesită coordonare cu administrațiile vecine interesate
7.	Cluj-Napoca	92,200	0,100	35	V	
8.	Constanța	90,100	0,080	35	V	
9.	Drăgășani	88,900	0,050	35	V	
10.	Gheorgheni	91,200	0,100	35	V	
11.	Giurgiu	96,500	0,100	35	V	Stația se va amplasa în localitate (se vor evita cotele dominante) pentru a proteja recepția canalului 5TV în localitățile învecinate. Cu posibile restricții la punerea în funcțiune a stației
12.	Luduș	100,400	0,100	35	V	
13.	Miercurea-Ciuc	106,100	0,100	35	V	Necesită coordonare cu administrațiile vecine interesate
14.	Piatra-Neamț	107,700	0,050	35	V	
15.	Sfântu Gheorghe	103,500	0,100	35	V	
16.	Slatina	94,500	0,050	35	V	
17.	Târgoviște	94,700	0,080	35	V	
18.	Târnăveni	107,100	0,100	35	V	
19.	Turda	107,700	0,100	35	V	

— unde hectometrice —

Nr. crt.	Localitatea	Frecvență liberă (kHz)	P.A.R. (kW)	Hef (m)	Polarizare	Observații
1.	Arad	1,602	1,000	—	—	
2.	Bacău	1,485	1,000	—	—	
3.	Bacău	1,584	1,000	—	—	
4.	Bistrița	1,602	1,000	—	—	
5.	Botoșani	1,485	1,000	—	—	
6.	Focșani	1,602	1,000	—	—	
7.	Iași	1,602	1,000	—	—	
8.	Mediaș	1,485	1,000	—	—	
9.	Rădăuți	1,584	1,000	—	—	
10.	Sighetu Marmăției	1,584	1,000	—	—	
11.	Suceava	1,584	1,000	—	—	
12.	Sănnicolau Mare	1,584	1,000	—	—	

ANEXA Nr. 1 b)

LISTA

cuprinzând frecvențele pentru stațiile locale de radio (putere mică) scoase la concurs pentru sesiunea de primăvară—vară 2000

— unde ultrascurte —

Nr. crt.	Localitatea	Frecvență liberă (MHz)	P.A.R. (kW)	Hef (m)	Polarizare	Observații
1.	București	94,200	0,200	35	V	Pentru tronsoanele orare 0,00—11,00 și 15,00—24,00
2.	Sebeș	90,100	0,100	35	V	

ANEXA Nr. 2

LISTA

cuprinzând canalele pentru stațiile locale de televiziune (putere mică) scoase la concurs pentru sesiunea de primăvară—vară 2000

Nr. crt.	Localitatea	Canal	Ofset	P.A.R. (kW)	Hef (m)	Polarizare	Observații
1.	Alba Iulia	35	—	0,500	35	H	
2.	Alba Iulia	52	—	0,500	35	H	
3.	Brașov	55	—	0,300	35	H	Stația nu se va amplasa pe cote dominante față de oraș.
4.	Câmpina	41	—	0,100	35	H	
5.	Cluj-Napoca	50	8M	0,500	35	H	
6.	Deva	57	—	0,500	35	H	Stația nu se va amplasa pe cote dominante față de oraș.
7.	Gheorgheni	28	—	0,300	35	H	
8.	Miercurea-Ciuc	42	—	0,500	35	H	
9.	Petroșani	54	8M	0,500	35	H	
10.	Piatra-Neamț	45	8M	0,300	35	H	Reducere P.A.R. în sectorul 30°—90° până la 0,100 kW
11.	Ploiești	26	—	0,300	35	H	
12.	Râmnicu Vâlcea	52	—	0,100	35	H	
13.	Sfântu Gheorghe	24	—	0,300	35	H	
14.	Târgoviște	30	—	0,300	35	H	
15.	Târgu Jiu	50	—	0,300	35	H	Reducere P.A.R. în sectorul 205°—240° până la 0,100 kW
16.	Târnăveni	29	—	0,300	35	H	
17.	Sighișoara	52	—	0,500	35	H	
18.	Sinaia	57	—	0,500	35	H	

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE
privind îndreptarea erorii materiale existente în Decizia Consiliului Național
al Audiovizualului nr. 18/2000

În vederea îndreptării unei erori materiale din Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 18/2000, în legătură cu data solicitării de anulare a licențelor C032 din 27 ianuarie 1993 (Constanța), C909 din 18 iulie 1995 (Basarabi), C1483 din 18 decembrie 1997 (Valu lui Traian) de către Societatea Comercială „SOTI CABLE NEPTUN” — S.R.L. prin Adresa nr. 4.540 din 23 decembrie 1999,

Consiliul Național al Audiovizualului d e c i d e :

Articol unic. — Având în vedere renunțarea la activitatea pentru care au primit licența de emisie, se retrag, la cerere, începând cu data de 23 decembrie 1999, următoarele licențe ale Societății Comerciale „SOTI CABLE NEPTUN” — S.R.L.:

— C032 din 27 ianuarie 1993 pentru Constanța;
 — C909 din 18 iulie 1995 pentru Basarabi (județul Constanța);
 — C1483 din 18 decembrie 1997 pentru Valu lui Traian (județul Constanța).

P. PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI,
CRISTINA CIUCĂ

București, 5 aprilie 2000.
 Nr. 40.

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE
privind îndreptarea erorii materiale existente în Decizia Consiliului Național
al Audiovizualului nr. 18/2000

Ca urmare a Adresei nr. 8.371 din 24 martie 2000 a Societății Comerciale „ROMANIA CABLE SYSTEMS” — S.A., prin care se rectifică cererea cu privire la anularea licenței C1713 din 24 noiembrie 1998 pentru localitatea Răzvad (județul Dâmbovița), inclusă din eroare în Adresa nr. 5.179 din 28 ianuarie 2000 a aceleiași societăți,

Consiliul Național al Audiovizualului d e c i d e :

Articol unic. — Se exceptează de la prevederile art. 1 din Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 18 din 2 martie 2000 Societatea Comercială „ROMANIA CABLE

SYSTEMS” — S.A. pentru licența C1713 din 24 noiembrie 1998 — Răzvad (județul Dâmbovița), cuprinsă la poziția nr. 37 din decizie.

P. PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI,
CRISTINA CIUCĂ

București, 5 aprilie 2000.
 Nr. 41.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
 cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.
 Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
 șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.
 Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
 E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

